

Horská dráha

KAPITOLA DEVÁTÁ

Bylo to tenkrát hezký, nic jsme do světa nevykřikovali, ale naše nejbližší okolí vědělo, že se nám druhé pokus podařil. Naši byli šťastní a moje nejlepší kamarádka začala pomalu připravovat *baby shower* party. Zkrátka nadšení se nedalo udržet, i když jsem byla asi jen v 5. týdnu. Probíhalo léto, my odpočívali, ale i pracovali. Jsem moderátorka a chodila jsem tenkrát každé dopoledne vysílat do rádia. Jednoho hezkýho dne jsem se cítila řekněme dost divně a to divno se potvrdilo následným krvácením. Říkáte zrovna do éteru, ať mají lidi skvělej den a že jim teď na přání pustíte Pharellovu píseň Happy, a přitom přijdete tak o dvě deci krve, moc dobře to cítíte a *happy* teda rozhodně nejste. Vysílání nevysílání – pan S. mě ihned vyzvednul a jeli jsme na kliniku, kde mě měla zkontrolovat primářka. Už před tím, než mě mohla přijmout, jsem ale věděla, že je to v pytlí. Neměli jsme se těšit, bylo to jasný jako facka, proč už jsem to řekla rodičům, když jsem o to právě přišla. Seděla jsem v čekárně jako troska a můj muž mě držel za ruku.

Paní doktorka mě přijala, vyslechla moji amatérskou sebediagnózu potratu a vyšetřením zkontrolovala stav. Zjistila, že jsem plod opravdu vypudila, respektive vypudil se sám, a pak dodala: „Ale zůstal nám tady ještě sourozenec.“ Sourozenec? Co to mele? Tak ona tam byla vlastně dvě! Smysl by to dávalo, dvě embrya dali dovnitř, dvě tam taky chvíli pobyla, jednomu se tam nelíbilo, ale druhému jo a zůstalo tam. Zní to infantilně, ale takhle dětsky jsem si to tenkrát sama

pro sebe v hlavě popisovala. OK, a je ten druhý plod v pořádku?

„Je naprosto v pořádku, stále čekáte miminko, gratuluju.“

Aaa! Vyšla jsem ven, objala jsem pana S. a celou tuhle *twin* anabázi jsem mu vypravovala. Jedeme dál, jsem zase, teda stále těhotná. Povím vám, jestli mě čeká ještě nějaký „překvapení“, tak už to nedám. Oplodněná, netěhotná, podruhé oplodněná, těhotná, potrat, opět těhotná. Kdy tahle horská dráha skončí? Snad to teď už skončí úspěšným porodem. Můj znovunalezený těhotný život běžel dál, ale můj muž se stále nedokázal radovat. Když jsem si vypočítávala termín porodu a stahovala všechny možné *pregnant* aplikace světa, pan S. mě sekýroval, ať to ještě nechám bejt. S tímhle přístupem by se ale poprvé radoval možná až v době, kdy náš kluk (ano, musí to být kluk) udělá maturitu (bože, ať ji udělá). Já jsem možná těhotná naposledy v životě, nenechám si to zkazít nějakým pesimistickým realistou, kterej se teď bude už navěky bát. Jsem hrdá, že jsme ušli takovou cestu a nosím v sobě úspěšnej výsledek. Chtěla jsem napsat „nosím v sobě život“, ale patetická už jsem tu byla dost. Pravda je, že jsem se bála pravděpodobně úplně stejně jako můj partner. Víím, že nás čeká spousta vyšetření, před kterými budu vynervená, ale to k tomu asi patří, ne? Můj plán je žít dál, tak jak jsme žili doteď, milovat se tak, jak jsme se milovali doteď, a zkrátka

čekat. Vždyť je to už v tom slovním spojení: ČEKAT DÍTĚ. Nakonec jsem ale byla velmi opatrná. A po dalším velmi důsledném týdnu, kdy jsem prakticky nespala z postele a odžila těch několik dnů v poloze ležmo, se mi dokonce tak nalila prsa, že se pocit štěstí zdvojnásobil. Všiml si toho i pan S. a chodil kolem jako mlsnej kocour. Tsss, a pak prej že není na velký. No nic. Zkrátka jsem ten jinej stav začala pocítovat se vším všudy.

Tenkrát jsem se měla dostavit na další vyšetření, který nás mělo v mysli posunout zase o kus štěstí dál. U svého gynekologa jsem v tu dobu už vcelku dlouho na návštěvě nebyla a na veškerá vyšetření jsem chodila na reprodukční kliniku. Dávalo to smysl – jen si zkontroluj, cos mi tady udělal, doktůrku! No a plán byl takový, že až po pár vyšetřeních na klinice mě vrátí zpátky k mému gyndaři. Asi v sedmém týdnu jsem tedy šla na ultrazvuk ke svému oplodňovacímu doktorovi. Bude to znít divně, ale měla jsem ho ráda. Nejenže mi byl sympatický, ale byl pro mě i zhmotněním mých snů. To on nám pomohl. Normálně jsem ho měla v hlavě jako nějakou bájnou postavu, která pomáhá lidem se vznikem ratolestí. Nemluvě o tom, že dítě udělal i můj dobrý kámošce. Je tedy skoro rodina! Přicházíme s mužem do ordinace, je to celý vzrušující, děláme *small talk*, ptáme se, jak se cítíme. Tedy jen on mě, já pana doktora ne. No a pak se jde na samotné vyšetření. Můj manžel u hlavy, já roztaženo, pan doktor začíná vyšetřovat a celou parádu uvádí slovy:

„Tak se na toho hrdinu podíváme.“ No a potom byl asi tak tři minuty zticha. Byly to sakra dlouhý tři minuty.

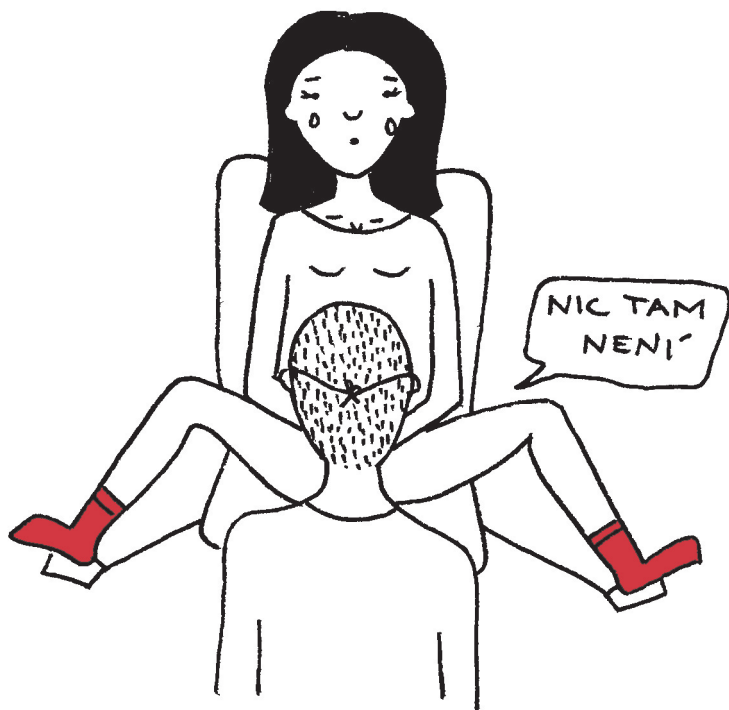
„Děje se něco?“ ptám se.

„Ještě mi prosím dejte chvílku, musím si něco ověřit,“ říká on.

Vtom mě pohladil po tváři pan S., bylo nám jasné, že to asi nebude dobrý. Co se děje? Vždyť jeden plod byl naprosto zdravý, nemohlo se nic stát.

„Mám pro vás špatnou zprávu. Mám velké podezření, že se plod nevyvíjí, jak má. Pravděpodobně proděláváte zamklé těhotenství.“

Shit. Do prdele. Nechci tu brečet. Manžel mi stisknul ruku tak, že mi ji málem rozmáčknu. A doktor se díval na ultrazvuk tak koncentrovaně, že jsem myslela, že ten debilní monitor vybuchne. Nebudete mi věřit, ale i teď, když to píšu, jsem hrozně vzteká. Buším do klávesnice, jako bych chtěla písmena zamáčknot do počítače navěky. Neee. Nechci nic takovýho. Já chci jednoduchou věc. Chci být oplodněná a pak odnosit dítě. Takhle to má každá ženská, kterou jsem dnes pustila na přechodu. Třeba se ten doktor spletl! Takhle to určitě bude. Já jsem si z něj sice udělala hrdinu z Marvel komiksu, ale je to jen člověk! Spletl se.

„Můžete slézt a obléct se. Za chvíli si všichni sedneme u stolu a já vám vysvětlím, jaký bude další postup.“

Lezla jsem dolů a dusila emoce, ale slzy jsem nedokázala potlačit. Než jsem si byla schopná obléct kalhotky, rozbřečela jsem se na způsob Marfuši z Mrazíka. Vzlykala jsem v rohu za plentou a nebyla jsem schopná si ty blbý spodňáry natáhnout, což mi na důstojnosti vůbec nepřidalo. Pan doktor s mým mužem byli zticha a museli na sebe asi jen koukat. Pan S. se po chvíli zvednul, šel za mnou, pomohl mi ustrojit se jako nějaký nemouhoucí stařence a odploužili jsme se ke stolu.